

רע"פ 8781/16 - אהוד הלפרין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8781/16

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: אהוד הלפרין

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בחיפה בע"פ 1979-09-16 שניתן ביום
18.10.2016 על ידי כב' השופט הבכיר י' גריל וכב'
השופטים כ' סעב ו-א' לוי

בשם המבקש: בעצמו
בשם המשיבה: עו"ד בתשבע אבגז

החלטה

בקשה זו הועברה לטיפול בעת האחרונה.

1. בפני בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' הרכב השופטים: י' גריל (שופט בכיר), כ' סעב, א' לוי) בע"פ 18.10.216 מיום 1979-09-16, אשר דחה את ערעורו של המבקש על הכרעת דינו של בית משפט השלום בקריות בת"פ 19263-05-14 מיום 1.5.2016, במסגרתה הורשע המבקש בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

רקע והליכים קודמים

2. בתאריך 12.05.2014 הוגש כנגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום, במסגרתו יוחסה לו עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק).

3. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 22.05.2013 בסמוך לשעה 19:30, עמד המתלונן על מדרכה מחוץ לבניין מגורים, בסמוך לרכבו והמתין לבתו הקטינה. המבקש, שהתגורר בבניין, ניגש אליו והחל לגדפו, תוך שהוא מורה לו לעזוב את המקום. משסירב המתלונן לעזוב את המקום, סטר לו המבקש בלחיו השמאלית וכתוצאה נפלו ארצה משקפי הראייה שהרכיב המתלונן. המתלונן הדף את המבקש לאחור והמבקש חבט בו בפניו בשנית. על פי כתב האישום, כתוצאה ממעשי המבקש, נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות שריטה ושפשוף בגשר האף.

4. בתאריך 1.5.2016 הרשיע בית משפט השלום את המבקש (שהיה מיוצג באותה העת) בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום, לאחר שמיעת ראיות ועדים. בית משפט השלום דחה את גרסתו של המבקש כי "ניסה להגן על רכשו", וביקש למנוע מהמתלונן כניסה לשטח הבניין. כמו כן נקבע כממצא עובדתי כי המבקש הוא שסטר למתלונן והמתלונן, בתגובה, הדף אותו ואז היכה אותו המבקש שוב בפניו ולאחר מכן שוב דחף המתלונן את המבקש, שנפל ארצה (סעיף 40 להכרעת הדין). בית משפט השלום קבע גם כי העדים שהעידו מטעם המשיבה, מהימנים עליו, חרף סכסוך השכנים בין המבקש לבינם ואילו גרסתו של המבקש התאפיינה כגרסה מתפתחת, בלתי מהימנה ובלתי אפשרית ואין בה אף כדי להקים ספק סביר. משנקבע כי המבקש לא הותקף ולא נמצא בסכנת תקיפה, לא מצא בית משפט השלום כל צורך לדון בטענת ההגנה העצמית של המבקש.

5. בתאריך 28.6.2016 גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש והשית עליו 4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור על העבירה שבה הורשע במשך שנתיים; קנס בסך 2,000 ש"ח, או 7 ימי מאסר תמורתו, ופיצוי למתלונן בסך 5,000 ש"ח.

6. בתאריך 4.9.2016 ערער המבקש על הכרעת הדין שניתנה בעניינו, וטען, בין היתר, כי בית משפט השלום שגה עת שקבע כי עדותם של עדי המשיבה לרבות עדותו של המתלונן מהימנות עליו, זאת על אף הסתירות שעלו מהן. עוד טען כי בית המשפט השלום שגה עת שלא קיבל את טענתו של המבקש כי פעל מתוך הגנה עצמית לאחר שהותקף על ידי המתלונן. המשיבה טענה מנגד, כי דין הערעור להידחות תוך שהיא סומכת ידה על הכרעת דינו של בית המשפט השלום.

7. בתאריך 18.10.2016 דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש, בקובעו, בין היתר, כי לא נפל כל פגם בהכרעת דינו של בית משפט השלום, זאת משום שבית משפט השלום ביסס את הכרעתו על התרשמותו מעדויות עדי המשיבה שנשמעו בפניו, ונמצאו מהימנות. עוד נקבע כי אין ממש בטענתו של המבקש כי קמה לו הגנה עצמית או סייג לאחריות פלילית, שכן קביעותיו העובדתיות של בית משפט השלום, שומטות לחלוטין את הקרקע מתחת לטענות אלו. נקבע, כי עיקר טענות המבקש נוגעות לקביעות עובדתיות ולמצאי עובדה ומהימנות של בית משפט השלום, שבחן את גרסת המבקש בזהירות על רקע סכסוך השכנים, וכי לא עלה בידו להראות כי מתקיים בעניינו חריג המצדיק התערבות ערכאת הערעור.

טענות הצדדים

8. בבקשה שלפני חוזר המבקש על טענותיו בערעור תוך פירוט רב של הסתירות העולות, לשיטתו, מהעדויות שנשמעו מטעם המשיבה, לרבות עדותו של המתלונן. טענותיו של המערער ממוקדות, בין היתר, בסוגיית מיקום התרחשות האירוע, באופן התרחשותו ובסדר האירועים על ציר הזמן. בתוך כך תוקף המבקש גם את מהימנותם של יתר עדי התביעה, וטוען כי קיים בינו לבינם "סכסוך שכנים" שקדם לאירוע מושא כתב האישום. המשיבה טוענת, מנגד, כי יש לדחות את הבקשה בשים לב לכך שכל טענותיו של המבקש מופנות כלפי ממצאי עובדה שנשמעו ונדחו על ידי הערכאות הקודמות.

דין והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה למתן רשות ערעור, ובתגובת המשיבה לה הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה - להידחות.

10. הלכה היא כי רשות ערעור ב"גלגול שלישי" תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה - משפטית או ציבורית - בעלת חשיבות כללית, החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה), פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבו שנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)) או במקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)). עיון בבקשה שלפני, לאור העקרונות המנויים לעיל, מלמד כי בקשתו של המבקש אינה נמנית על אותם מקרים מיוחדים, המצדיקים מתן רשות ערעור.

11. המבקש לא השכיל להציג בפני שאלה עקרונית כלשהי, החורגת מנסיבותיה הפרטניות של בקשתו, והשגותיו השונות, רובן ככולן ממוקדות אך בממצאי עובדה וקביעות מהימנות שנקבעו על ידי הערכאה המבררת. כידוע, התערבות ערכת הערעור אינה נוטה להתערב בממצאי מהימנות ועובדה שנקבעו על ידי הערכאה הדיונית לאחר התרשמותה הישירה מן העדים. לא כל שכן נכון הדבר כשמדובר ב"גלגול שלישי", כבעניינינו (רע"פ 8862/15 שליימוביץ' נ' מדינת ישראל (27.1.2016), רע"פ 6798/17 פלוני נ' מדינת ישראל (22.11.2017)). לאחר שבחנתי את טענות המבקש, מצאתי כי צדק בית המשפט בדחותו את הערעור ולא מצאתי כי נפל כל פגם בהכרעתו. כך גם אינני סבור כי נגרם למבקש עיוות דין או כי מתעוררים בעניינו שיקולי צדק, אשר מצדיקים לקיים הליך שיפוטי נוסף.

12. נוכח כל האמור לעיל, בקשת רשות הערעור נדחית.

ניתנה היום, א' באייר התשע"ח (16.4.2018).

ש ו פ ט
